

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Consulting Company Novasoft, a. s.,** se sídlem Cedrová 1236, Jesenice, zastoupený JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou se sídlem Břehová 208/8, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2015, č. j. 31 Af 51/2013 – 180,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2015, č. j. 31 Af 51/2013 – 180, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) ze dne 3. 4. 2013, č. j. ÚOHS-R39/2013/VZ-5825/2013/310/DBa, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 1. 2013, č. j. ÚOHS-S538/2012VZ-1786/2013/513/EDo. Tímto rozhodnutím byl ve výroku I. zamítnut návrh stěžovatele v části týkající se postupu Ministerstva spravedlnosti (dále jen „zadavatel“) při stanovení zadávacích podmínek podle ust. § 118 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), neboť nebyl podán oprávněnou osobou, a ve výroku II. byl zamítnut návrh stěžovatele v části týkající se postupu zadavatele při odůvodnění rozhodnutí o vyloučení stěžovatele z účasti v zadávacím řízení podle ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle odst. 1 nebo 2 citovaného ustanovení.

V odůvodnění rozsudku krajský soud k namítané nedostatečnosti návrhu rozkladové komise Úřadu uvedl, že není nutné mít ve správním spise zaznamenaný přesný průběh zasedání této komise, hlasování jednotlivých členů či odůvodnění jejích závěrů. Podstatné je pouze to, že návrh rozkladové komise je prokazatelně ve správním spise obsažen. Krajský soud se také neztotožnil s názorem stěžovatele, že objektivně neexistovaly důvody, pro které by měl podávat námitky proti zadávacím podmínkám. Podle krajského soudu musely být výhrady, které proti zadávacím podmínkám stěžovatel vznesl, zřejmé již v době zveřejnění zadávacích podmínek. Krajský soud poukázal na to, že požadavky na technické parametry serverů byly stanoveny jako „minimální“. Dodavatelům tak muselo být zřejmé, že nabídnout lze server pracující s procesorem stejných či vyšších výkonnostních parametrů. Pokud se stěžovatel domníval, že požadavek je nereálný, bylo na něm, aby zadavatele požádal o dodatečné informace k zadávacím podmínkám, případně proti nim podal námitky. Krajský soud shodně s Úřadem dospěl k závěru, že zadavatel se nedopustil nezákonnosti v průběhu zadávacího řízení spočívající v tom, že by stanovil zadávací podmínky nejasně či neurčitě, případně by je k následnému dotazu odmítl vyjasnit, a proto správní orgán I. stupně neměl důvod považovat stěžovatelovy námitky proti zadávací dokumentaci za včasné. Krajský soud se rovněž neztotožnil s názorem stěžovatele, že by byla porušena zásada legitimního očekávání. V této souvislosti konstatoval, že je záležitostí správní úvahy a vyhodnocení všech rozhodných skutkových okolnosti, zda správní orgán I. stupně v konkrétním případě shledá důvodné podezření, že zadávací řízení trpí nezákonností či nikoliv. Stejně tak je na jeho úvaze, zda přezkoumá zadávací dokumentaci k námitkám stěžovatele nad rámec nosných důvodů pro své rozhodnutí, nemění-li se přitom jeho výrok. Správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil, proč takto nepostupoval. K žalobní námitce ohledně porušení interní instrukce zadavatele č. j. 65/2011-INV-SP, ve které jsou stanoveny postupy a povinnosti při zadávání veřejných zakázek v resortu Ministerstva spravedlnosti, krajský soud uvedl, že se nejedná o všeobecně závazné právní normy, a proto na jejich dodržení strany nemají subjektivní právo. Namítaný rozpor jednání zadavatele s vlastní interní instrukcí není oprávněn správní orgán I. stupně přezkoumávat. Navíc tento rozpor stěžovatel netvrdil v průběhu správního řízení, i když mu v tom nic nebránilo. Krajský soud proto konstatoval, že tento tvrzený rozpor nemá, a ani nemůže mít, žádný vliv na zákonnost správních rozhodnutí, protože i kdyby jednání zadavatele bylo v rozporu s vlastní interní instrukcí (což krajský soud nezkoumal), tak toto jednání nebylo v této konkrétní sporné otázce (uzavření smlouvy s jediným zbývajícím uchazečem) v rozporu se závaznými právními předpisy.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud, jakož i před ním správní orgány, posoudil požadavky zadavatele na technické parametry serverů a povinnost stěžovatele je ve své nabídce splnit, nesprávně. Stejně tak nesprávně byly kvalifikovány námitky proti jeho vyloučení ze zadávacího řízení jako námitky směřující proti zadávacím podmínkám. Správní orgány, a následně i krajský soud, jednoznačně pochybily, když se vůbec nezabývaly otázkou, zda a nakolik se požadavky zadavatele na servery přímo vztahují k vlastnímu plnění veřejné zakázky. Může-li být aplikace stěžovatele na jím nabídnutých serverech provozována v souladu s požadavky zadavatele, lze-li ji tedy využít k řádnému plnění veřejné zakázky, je zřejmé, že servery jsou z hlediska

technických parametrů plně vyhovující. Nesplnění požadavků na servery, jenž je vytýkáno stěžovateli, je proto irelevantní. Předmětné požadavky na servery je třeba považovat za zcela nadbytečné, neboť postrádají vztah k plnění veřejné zakázky. Navíc byly v zadávací dokumentaci vymezeny způsobem umožňujícím různý výklad. Byť v zadávacích podmínkách byly specifikovány parametry pro servery jako minimální, současně v nich byl obsažen jednoznačný požadavek na jeden čtyřjádrový procesor architektury x86, a to včetně požadavků na jeho výkon. Takto stanovený požadavek nelze interpretovat zcela jednoznačně způsobem, jak to učinil krajský soud, tedy tak, že uchazeči museli nabídnout procesor stejných či vyšších výkonnostních parametrů. Tento výklad lze považovat pouze za jeden z možných. Stěžovatel naopak interpretoval předmětnou zadávací podmínku tak, že zadavatel požaduje v rámci minimálních požadavků výhradně jeden čtyřjádrový procesor architektury x86. Je přitom nesporné, že v době podání nabídky na trhu neexistoval žádný čtyřjádrový procesor, který by požadované parametry splňoval. Požadovaných parametrů bylo možné dosáhnout pouze za využití několika procesorů, což však zadávací podmínky explicitně neumožňovaly, když ve vztahu k procesoru hovořily o jediném jeho kusu. Stěžovatel proto vybral dvouprocesorový server umožňující dosažení požadovaného výkonu a tento byl osazen přesně v souladu s požadavkem zadavatele jedním čtyřjádrovým procesorem architektury x86. Stěžovatel tak splnil podmínky na konfiguraci serveru podle zadávací dokumentace a podal vyhovující nabídku bez ohledu na irelevantní, zmatečný a nesplnitelný požadavek zadavatele na technické parametry serverů. Jeho námitky proti vyloučení ze zadávacího řízení nelze považovat za opožděně podané, resp. podané k tomu neoprávněnou osobou. Stěžovatel začal uplatňovat opravné prostředky podle zákona o veřejných zakázkách v okamžiku, kdy byl jednáním zadavatele poškozen na svých právech. Má-li pochybení zadavatele kořeny v nesprávně stanovených zadávacích podmínkách, nemůže být tato skutečnost k újmě stěžovatele, tedy nemůže vést k tomu, že stěžovateli bude znemožněna obrana proti nezákonnému postupu zadavatele jenom proto, že nepodal proti zadávacím podmínkám „preventivní“ námitky. Stěžovatel je přesvědčen, že byl oprávněn podat námitky a následně návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, neboť tyto opravné prostředky nesměřují proti zadávacím podmínkám, ale proti nezákonnému vyloučení. Není vinou stěžovatele, že pochybení zadavatele lze zpětně vysledovat až do vymezení zadávacích podmínek. Stěžovatel se neztotožnil ani se závěry krajského soudu týkajícími se namítaného porušení zásady legitimního očekávání, konkrétně s jeho konstatováním, že správní orgán I. stupně přehledným způsobem odůvodnil, proč neshledal důvodné podezření, že zadávací řízení trpí nezákonností a nepřezkoumal zadávací dokumentaci k námitkám stěžovatele nad rámec nosných důvodů pro své rozhodnutí. Správní orgány se ve svých rozhodnutích řádně nevypořádaly s tím, že praxe při přezkumu zákonnosti zadávacích podmínek je přinejmenším nekonzistentní a důvodně založila očekávání stěžovatele, že zadávací podmínky budou řádně přezkoumány, neboť tak tomu ve skutkově obdobných případech bylo. Další porušení zásady legitimního očekávání spatřoval stěžovatel v tom, že správní orgán I. stupně poté, co jeho návrh z procesních důvodů zamítl, nezahájil řízení z moci úřední, ač tak běžně činí. Tvrzení, že je v dispozici správního orgánu I. stupně, zda zahájí správní řízení z moci úřední a že v daném případě nezískal důvodné podezření o porušení zákona o veřejných zakázkách, stěžovatel odmítl. Správní orgán I. stupně za prvé nevedl správní řízení způsobem, který by mohl vést k důvodnému podezření, neboť se meritorně nezabýval posouzením požadavků zadavatele na dodávané servery, ale pouze bez dalšího odkázal na to, že jsou v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, neboť servery jsou součástí dodávky.

Za druhé se jednalo o otázku bezprostředně související s posouzením zákonnosti vyloučení stěžovatele, a z tohoto důvodu je zřejmé, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud se jí nezabýval, ačkoliv ji stěžovatel ve správním řízení od počátku uplatňoval. Dále stěžovatel namítal, že krajský soud se v napadeném rozsudku nevyjádřil k související námitce, že rozhodnutí správních orgánů vykazují rovněž porušení zásady nestranného postupu a rovného přístupu, a to v souvislosti s požadavky na dokazování vůči zadavateli na straně jedné a vůči stěžovateli na straně druhé. Stěžovatel vyjádřil rovněž nesouhlas s názorem krajského soudu ohledně požadavků na minimální obsah listiny zachycující návrh rozkladové komise. Z návrhu rozkladové komise jako poradního orgánu musí být seznatelné, na základě jakých podkladů a úvah byl učiněn. Jeho obsahem by mělo být skutkové hodnocení i právní posouzení věci. Pokud by mělo být rozhodné pouze to, že návrh rozkladové komise je formálně založen ve správním spise, aniž by bylo podstatné, co je jeho obsahem, byl by v konečném důsledku zcela nadbytečným. Stěžovateli tak bylo odepřeno, aby se seznámil s konkrétními důvody, na základě nichž rozkladová komise návrh zpracovala, resp. na základě nichž bylo rozhodnuto. Tímto postupem bylo závažným způsobem zasaženo do jeho práv jako účastníka správního řízení, protože mu bylo odepřeno seznámit se v celém rozsahu se správním spisem. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v případě stížní námitky, že se správní orgány a krajský soud nezabývaly otázkou, zda a nakolik se požadavky zadavatele na servery přímo vztahují k vlastnímu plnění veřejné zakázky, se jednalo o námitku proti zadávacím podmínkám, kterou byl stěžovatel povinen podle ust. § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách doručit zadavateli nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek. Lhůta pro doručení námitek proti zadávacím podmínkám uběhla dne 5. 5. 2012, ale stěžovatel výše uvedené namítal až v návrhu proti rozhodnutí o jeho vyloučení ze zadávacího řízení a proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. Stěžovatel tak nepodal námitky proti zadávacím podmínkám včas, a proto nebyl osobou oprávněnou k podání návrhu v této věci. V případě této otázky se nemůže jednat o stanovení zadávacích podmínek v rozporu se zákonem způsobem, který by se projevil až ve fázi posouzení kvalifikace či posouzení a hodnocení nabídek. Namítal-li stěžovatel, že technické požadavky na servery se nevztahovaly k vlastnímu plnění veřejné zakázky, Úřad zdůraznil, že předmět veřejné zakázky i technické požadavky zadavatele byly známy ode dne zahájení zadávacího řízení. Přitom stanovení technických požadavků na servery, které neodpovídá předmětu veřejné zakázky, by muselo být dodavatelům působícím v daném odvětví okamžitě zřejmé a mohli se proti takovým požadavkům bránit podáním námitek proti zadávacím podmínkám. Zadavatel v příloze č. 2 zadávací dokumentace specifikoval technické požadavky na předmět plnění, kde mimo jiné stanovil minimální výkon čtyřjádrového procesu, resp. serveru. Dále stanovil, že každý uchazeč dodá pro ověření požadovaných vlastností 1 ks serveru typově a výkonnostně shodného se servery nabízenými uchazeči v nabídce. V případě, že stěžovatel považoval požadavek na minimální výkon za nepřiměřený předmětu veřejné zakázky, měl možnost podat námitky ve lhůtě stanovené v ust. § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, což však neučinil. Pokud by zadavatel stěžovatele nevyloučil z účasti v zadávacím řízení s odůvodněním, že stěžovatel sice nesplnil kvalifikační předpoklady (vzorek zcela nesplňuje technické požadavky zadavatele), nabídka (vzorek) však splňuje požadavek na přepis tří souběžných

diktátů, zatížil by zadávací řízení netransparentností a dopustil by se nerovného zacházení s uchazeči o veřejnou zakázku. K námitkám stěžovatele o nejednoznačnosti požadavku zadavatele na „minimální“ parametry pro servery, Úřad uvedl, že považoval-li stěžovatel informace poskytnuté v dodatečných informacích za nedostatečné, mohl se stěžovatel opětovně obrátit na zadavatele, aby své požadavky upřesnil, příp. mohl podat proti zadávacím podmínkám námitky. To, že těchto práv nevyužil, nelze klást k tíži zadavateli. Ke stížní námitce, že námitky proti vyloučení ze zadávacího řízení nelze považovat za opožděně podané, Úřad uvedl, že se jednoznačností požadavků na „minimální“ parametry pro servery v rozhodnutí zevrubně zabýval, přestože tato otázka se ve své podstatě týká také zadávacích podmínek. Správní orgány i krajský soud přitom shodně dospěly k závěru, že zadávací podmínky, resp. požadavky zadavatele na servery, byly jednoznačné a dvojí výklad neumožňovaly. Zadavatel tedy postupoval v souladu se zákonem, když stěžovatele z účasti v zadávacím řízení vyloučil. K námitkám stěžovatele o porušení zásady legitimního očekávání Úřad uvedl, že případy, na které odkazoval stěžovatel, se skutkově lišily. Pokud stěžovatel spatřoval porušení této zásady i v tom, že nebylo zahájeno řízení z moci úřední, ač tak správní orgán I. stupně běžně činí, k tomu Úřad uvedl, že je čistě v jeho dispozici, zda správní řízení z moci úřední zahájí. Protože neměl důvodné podezření, že došlo k porušení zákona, správní řízení z moci úřední nezahájil. K další stížní námitce týkající se schopnosti aplikace vybraného uchazeče splnit požadavek na přepis tři diktátů Úřad uvedl, že zadavatel nezpochybnil ani u vybraného uchazeče, ani u stěžovatele schopnost vyhovět tomuto požadavku. Totéž platí o hodnotící komisi. Stěžovatel nijak nekonkretizoval, z jakého důvodu nesplňuje nabídka vybraného uchazeče tento požadavek. Ani žádná další skutečnost nenasvědčovala tomu, že by vybraným uchazečem nabídnutý předmět plnění nesplňoval uvedený požadavek. S ohledem na uvedené nelze tedy tvrdit, že by správní orgány nepostupovaly nestranně. Pokud jde o stěžovatelovu námitku ohledně obsahové nedostatečnosti návrhu rozkladové komise, Úřad se ztotožnil se závěrem krajského soudu uvedeným v odůvodnění napadeného rozsudku. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel podal nabídku v zadávacím řízení veřejné zakázky „Dodávka zboží i služeb spočívající v dodávce výpočetní a záznamové techniky a technologie automatického rozpoznávání hlasu a přepisu řeči do písemné formy v oblasti soudnictví včetně zajištění kompletní a komplexní implementace systémů a všech typů školení“ (dále jen „veřejná zakázka“). Součástí nabídky byl vzorek serveru, k němuž stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 11. 6. 2012 uvedl, že technické podmínky stanovené v zadávacích podmínkách by splnil za předpokladu, že by byl rozšířen o další procesor, který však nebyl součástí předloženého vzorku. Dne 7. 8. 2012 byl stěžovatel rozhodnutím zadavatele vyloučen z účasti v zadávacím řízení na základě posouzení kvalifikace předložených vzorků hodnotící komisí zadavatele ze dne 14. 6. 2012, jelikož k prokázání splnění kvalifikace předložil stěžovatel vzorek serveru, který svými parametry neodpovídal požadavkům v zadávacích podmínkách. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 23. 8. 2012 námitky, kterým zadavatel nevyhověl. Následně pak

podal návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, a to proti svému vyloučení ze zadávacího řízení a proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky.

Podle ust. § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách námitky proti zadávacím podmínkám musí stěžovatel doručit zadavateli nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek. Podle odst. 7 citovaného ustanovení je podání námitek řádně a včas podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci. Podle odst. 9 citovaného ustanovení stěžovatel, který nevyužil možnosti podat námitky, není oprávněn podat podnět k Úřadu v téže věci.

Vzhledem k tomu, že v informačním systému o veřejných zakázkách stanovil zadavatel lhůtu pro doručení nabídek do 30. 4. 2012 do 12:00 h, mohl stěžovatel podle ust. § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách uplatnit námitky proti obsahu zadávacích podmínek nejpozději 5. 5. 2012. Stěžovatel tak ale neučinil a své námitky doručil zadavateli až dne 23. 8. 2012. Přitom výhrady, které proti zadávacím podmínkám vznesl, mu musely být zřejmé již v době bezprostředně po zveřejnění zadávacích podmínek. Skutečnost, že stěžovatel měl pochybnosti o správnosti a srozumitelnosti technických požadavků zadavatele na servery, které byly součástí zadávacích podmínek, již před podáním své nabídky je zřejmá i z toho, že učinil dodatečný dotaz k veřejné zakázce podle ust. § 49 zákona o veřejných zakázkách, který byl zadavateli doručen dne 2. 4. 2012. Poté, co mu byla sdělena odpověď zadavatele, zpracoval svou nabídku a doručil ji zadavateli. Námitky proti obsahu zadávacích podmínek tedy stěžovatel podal po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty, a proto nebyl oprávněn v téže věci podat návrh na přezkoumání postupu zadavatele. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu s ust. § 118 odst. 5 písm. c) zákona o veřejných zakázkách, když stěžovatelův návrh v tomto rozsahu zamítl, neboť nebyl podán oprávněnou osobou. Z těchto důvodů se správní orgány nemusely, stejně jako následně i krajský soud, zabývat otázkou, zda a nakolik se požadavky zadavatele na servery obsažené v zadávacích podmínkách vztahují k vlastnímu plnění veřejné zakázky, tj. zda požadované technické parametry serverů jsou nadbytečné nebo nesplnitelné, jak tvrdil stěžovatel.

V dané věci je nesporné, že stěžovatel v nabídce k prokázání splnění kvalifikace předložil vzorek serveru, který svými parametry neodpovídal požadavkům zadavatele uvedeným v zadávacích podmínkách. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že požadavek zadavatele na minimální parametry procesoru v kombinaci s objektivizovaným vyjádřením jeho výkonu v tabulce benchmarků nelze hodnotit jako zmatečný. Jelikož stěžovatel nesplnil kvalifikaci v požadovaném rozsahu, měl zadavatel povinnost stanovenou zákonem (§ 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) vyloučit ho z účasti v zadávacím řízení. Pokud by tak neučinil, dopustil by se správního deliktu.

V další stížní námitce stěžovatel tvrdil, že byla porušena zásada legitimního očekávání, neboť správní orgán I. stupně se nezabýval zákonností obsahu zadávacích podmínek, a v této souvislosti poukázal na jeho konkrétní rozhodnutí v jiných případech.

Co se týká rozhodnutí ze dne 30. 5. 2012, č. j. ÚOHS-R38/2012/VZ-9825/2012/310/IPs, Úřad se podle názoru Nejvyššího správního soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí (odstavec 61 až 63) dostatečně zabýval skutkovými odlišnostmi

tohoto případu a posuzované věci. K argumentaci stěžovatele rozhodnutím ze dne 14. 4. 2009, č. j. ÚOHS-S336/2008/VZ-2572/2009/540/KKo a na něj navazujícím rozhodnutím o rozkladu ze dne 23. 11. 2009, č. j. ÚOHS-R57,63/2009/VZ-15245/2009/310-ASc, je třeba poukázat na to, že správní orgány v daném případě rozhodovaly o nezákonnosti zadávacích podmínek (dílčích hodnotících kritérií) z moci úřední. Totéž platí i pro rozhodnutí ze dne 14. 4. 2009, č. j. ÚOHS-S337/2008/VZ-4299/2009/540/KKo, které bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 23. 11. 2009, č. j. ÚOHS-R58,61/2009/VZ-15200/2009/310-ASc. K odkazu stěžovatele na rozhodnutí ze dne 13. 9. 2011, č. j. ÚOHS-S329/2011/VZ-13559/2011/540/VKu je třeba uvést, že se jednalo právě o případ, kdy se nejasnost zadávacích podmínek (vymezení kritérií a parametrů, které bude zadavatel v rámci nepočitatelného dílčího hodnotícího kritéria hodnotit) projevila až ve fázi hodnocení nabídek, což odlišuje toto rozhodnutí od stěžovatelova případu. Z těchto důvodů je uvedená stížní námitka nedůvodná, neboť se jednalo o rozhodnutí ve skutkově odlišných případech, která nemohla vyvolat legitimní očekávání stěžovatele, že zadávací dokumentace bude přezkoumána nad rámec nosných důvodů rozhodnutí. Ostatně i stěžovatel výslovně v kasační stížnosti uvedl, že praxe správních orgánů při přezkumu zadávacích podmínek je „přinejmenším nekonzistentní“. Logicky pak nekonzistentní praxe nemůže *„důvodné založit očekávání stěžovatele, že zadávací podmínky budou žalovaným v daném případě řádně přezkoumány.“*

Spatřuje-li stěžovatel porušení zásady legitimního očekávání i v tom, že správní orgán I. stupně nezahájil řízení z moci úřední, je třeba shodně jako krajský soud uvést, že je pouze v dispozici správního orgánu I. stupně, zda zahájí správní řízení z moci úřední či nikoliv. Pokud v dané věci správnímu orgánu I. stupně nevzniklo důvodné podezření, že došlo k porušení zákona, pak neměl povinnost správní řízení z moci úřední zahájit. Úkolem správního soudu není dozor nad činností či nečinností správního orgánu I. stupně, ale ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Mezi tato práva nepatří právo na zahájení řízení z moci úřední či na správní potrestání jiné osoby. To zvláště za situace, kdy sám stěžovatel pochybil a své argumenty uplatnil v nesprávné fázi řízení.

Dále namítal stěžovatel, že byla porušena zásada nestranného postupu a rovného přístupu správními orgány. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně neshledal stěžovatelem navržený test serverů s příslušným aplikačním vybavením (ověření vlastností nabízeného plnění) opodstatněným, neboť neměl důvodnou pochybnost, že by server nabízený vybraným uchazečem nesplňoval požadavky zadavatele na tři souběžné diktáty. Tento závěr správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že tuto schopnost stěžovatel i vybraný uchazeč garantovali ve svých nabídkách a zadavatel ji v případě ani jednoho z uchazečů nezpochybnil. Navíc stěžovatel svou pochybnost o schopnosti vybraného uchazeče dostát tomuto požadavku zadavatele nijak nekonkretizoval. Pokud jde o závěr o zákonnosti technických požadavků na servery, pak je třeba uvést, že správní orgán I. stupně tento závěr uvedl pouze nad rámec přezkumu a jen v obecné rovině, tj. že pokud je předmětem plnění veřejné zakázky dodávka serverů, pak je stanovení technických požadavků na tyto servery v souladu se zákonem. Podrobně se správní orgán I. stupně zákonností konkrétních technických požadavků na servery nezabýval, s výjimkou jejich srozumitelnosti a jednoznačnosti, neboť stěžovatel nebyl oprávněnou osobou k podání

návrhu v této věci. Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány neporušily zásadu nestranného postupu a rovného zacházení. Tato námitka je proto nedůvodná.

V souvislosti s výše uvedenou stížní námitkou stěžovatel namítal také, že se krajský soud k námitce porušení nestranného postupu a rovného přístupu nevyjádřil, tj. nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25), s tímto stížním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy věc bude správními soudy pravomocně rozhodnuta, což není v zájmu ani účastníků řízení, protože jako nositelé veřejných subjektivních práv je jejich základním právem, aby věc byla projednána bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), resp. v přiměřené lhůtě (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), a ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení. Přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých námitek dílčích a souvisejících.

Podle Nejvyššího správního soudu z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud řádně zabýval stěžejními žalobními námitkami. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy krajský soud dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel byl vyloučen ze zadávacího řízení veřejné zakázky v souladu se zákonem, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Tato námitka stěžovatele je proto rovněž nedůvodná.

Závěrem stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu ohledně požadavků na minimální obsah listiny zachycující návrh rozkladové komise.

Vzhledem k tomu, že rozkladová komise je pouze poradním orgánem, jehož závěry jsou pro rozhodnutí o rozkladu nezávazné, není nutné ve správním spise mít zachycen průběh jejího zasedání, hlasování jednotlivých členů či širší odůvodnění jejích závěrů. Požadavek stěžovatele, aby návrh rozkladové komise obsahoval podrobné skutkové hodnocení a právní posouzení věci, nevyplývá ze žádného zákonného ustanovení. Toto skutkové hodnocení a právní posouzení věci musí být podle ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, obsaženo pouze ve správním rozhodnutí. Krajský soud proto dospěl k správnému závěru, že neexistence podrobnějšího zdůvodnění návrhu rozkladové komise nemohla nijak ovlivnit žádná procesní práva stěžovatele a v žádném

případě nemohla mít vliv ani na zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé. Uvedená stížní námitka je proto také nedůvodná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu